

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Rudolphi Goclenii Exercitationes et disputationes ethicae & politicae

Goclenius, Rudolph

Marpurgi Cattorum, 1601

LXXXIX. An distinctio dominiorum probanda?

[urn:nbn:de:bsz:31-109121](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-109121)

cum non sint sui juris, non debere de se ipsis
 è medio tollendis auctoritatem & *ἑυδαίαν* sibi
 vindicare. Affirmata igitur antecedens, nempe
 mortem esse bonum, negandum est, quia
 mors est corruptio & destructio compositi:
 & naturaliter à morte abhorremus. Bonum
 verò est *ἀπὸ τῶν κατὰ φύσιν*, eligibile & optabile:
 ut vita, quæ *εὐδαίαν* & imago quædam Dei est.
 Non igitur licet se ipsam exanimare. Ad ar-
 gumentum igitur, Volenti non fit injuria:
 Cato volens necem sibi affert. Ergo Cato non
 facit sibi injuriam: Plato responsurus esset:
 Volenti non fit injuria, scilicet in re quam
 potest & debet facere. Cato volens sibi mor-
 tem attulit: At non debuit hoc facere: Quia
 nemo est Dominus suorum membrorum,
 ait Jureconsultus: & manet lex Dei immota:
 Non occides. Sed Aristoteles diceret, inter-
 fectorem sui non facere sibi injuriam, sed es-
 se injustum *ἡμῶν ἀδικία*: Facere autem inju-
 riam alii, scilicet civitati vel magistratui, cujus
 lex violatur.

LXXXIX.

An distinctio dominiorum probanda?

Affirmatur, materies ad declamationem disposita.

Narratio. Quotidie experimur verissimè
 dictura esse, quòd Satan rugientis leo-
 nis instar nos ambiat, quærens quem
 devo-

devoret. Superioribus enim diebus mihi relatum est, apud vos quosdam exortos esse, qui complures jam annos, consopitam de rerum communitate controversiam resuscitaverint: quo audito, suprâ quàm dici potest, perturbatus sum. Periculum enim est, ne contortis & aculeatis suis sophismatis complures in suam sententiam pertrahant. *Propositio, cui annexa est confirmatio & Syllogismi propositio.* Quod ne tibi accedat, firmis quibusdam argumentis mens tua præmunienda videtur: ex quibus hoc omnium longè firmissimum est: si furta sint, necessariam esse dominorum distinctionem: quæ si tollatur, nemo dicetur furari, & res alienas contrahere, sed suas usurpare. *Assumptio.* Furta verò committi quis dubitat? cum lege divina his nobis interdictum sit: quæ supervacanea esset, rebus omnibus inter omnes communibus: quod nefas est dicere, quando lex divina hujusmodi est, ut nihil ei addi debeat, nihil detrahi possit. *Complexio.* Quis igitur furiosos eos non dicat, qui rerum proprietate sublata omnium communitatem introducunt? *A repugnant.* Præterea si itares habet, ut illi affirmant, nullus in toto orbe fuerit pauper: quia omnes possessiones omnium sunt communes. Semper verò fuerunt pauperes, semperq; in posterum fuerint. *Proba.* Hinc enim plurima passim præcepta in

utroq;

utroq; testamento de pauperibus sustentandis, quæ similiter inutilia essent, communitate ista introducta. Ex quibus intelligitur eam communione nunquam fuisse, nec futuram esse. *Ab exemplis.* Tertio multa sunt sanctorum patrum exempla, qui certas possessiones pleno dominio occuparunt. Quinetiã ipse Christus apud Joan. 13. c. suos loculos legitur habuisse, quibus asseruavit pecuniam, quam per Judam dispensatorẽ in suos erogavit. Quamobrem extra omnem controversiam positam est, rerum proprietatem ipsam esse, eoq; probatam. *Refutatio.* Sed reclamant adversarii, suam istam communitatem ab ipso Deo constitutam esse, cum Gen. 1. Adamum ejusq; postereros terram replere, & omnibus animantibus ex æquo imperare jubeat. Id quidem concedi potest quodammodo, sed sciendam, aliam hominis fuisse rationem ante lapsum, aliam post lapsum. Nondum enim lapsus fuerat affectus, ut alii nõ minus quàm sibi consulum cuperet. Lapsus verò potentissimus quisque omnia ad se rapuisset. Quamobrem paulò pòst in 3. cap. præcipit: In sudore vultus tui vesceris pane tuo. Tuo inquit, non alieno. Sic etiam concedimus dextrè intellectum: naturalem esse rerum communitatem. Nulla enim privata sunt natura, inquit Cicero: sed civili quadam necessitate, concordia pacisq;

Concl,

Objec:

Solut,

Dd

causa,

causa, dominia distincta sunt. Nam quid futurum esset, si alius in summo otio illis perfrueretur, quæ ego laboriosè peperissem. Tertio, quod Christianos in prima ecclesia cõmunes ajunt habuisse possessiones, id præceptum nõ est generale, sed personale exemplum, quod ut aucto Christianorum numero, diuturnum esse non potuit, sic universæ Ecclesiæ, in qua infinitus Christianorum est numerus, ut communitas victus esse non possit, obtrudi non debet. *Peroratio.* Cum igitur intelligas, nihil ponderis esse in adversariorum argumentis: & furiosa ipsorum argumentatione non solum humanas, verum etiam divinas leges gravissimè labefactari: cavebis quantum in te est, ne vel te ipsum vel alios simplices in suos laqueos inducant.

XC.

An & quatenus omnia debeant esse communia: an in repub. meum & tuum exterminari debeant, ut vult Plato 5. de Rep.

PLATO sentit: tum demum beatam fore civitatem, si in ea non audirentur hæc verba: *Meum & Non-meum.* Nam, ut dici solet, propter meum & tuum omnia est litigium. Et notum est illud Euripideum: *ἄλλοι ἄλλοι δόμοι*: Amicorum nihil proprium. Hæc sententia nõ sunt veræ ἀπλῶς. Hæc tenentur

Amicorum
omnia cõ-
munia: non

veræ
veræ